

אֲבִיהֶם אִם־בֶּן אֶפְרַי וְאֵת עֵשָׂו קָחוּ
 מִזְמַרְת הָאָרֶץ בְּכַלְיֶכֶם וְהוֹרִידוּ
 לְאִישׁ מִנְחָה מְעֵט צָרִי וּמְעֵט דְּבַשׁ
 נִכְאֵת וְלֹט בְּשָׂנִים וּשְׁקָדִים: י' וְכִסְפָּה
 מִשְׁנֵה קָחוּ בְיַדְכֶם וְאֶת־הַכֶּסֶף
 הַמּוֹשָׁב בְּפִי אֲמַתְחַתֶּיכֶם תָּשִׁיבוּ
 בְיַדְכֶם אוֹרֵי מִשְׁנֵה הוּא: י"ג וְאֶת־
 אַחֵיכֶם קָחוּ וְקוּמוּ שׁוּבוּ אֶל־הָאִישׁ:
 י"ד וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רְחֻמִּים לְפָנָי
 הָאִישׁ וְשִׁלַּח לָכֶם אֶת־אַחֵיכֶם אַחַר
 וְאֶת־בְּנֵימִן וְאֲנִי כֹאֲשֶׁר שְׁכַלְתִּי
 שְׁכַלְתִּי: ט"ו וַיִּקְחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת־
 הַמִּנְחָה הַזֹּאת וּמִשְׁנֵה־כֶּסֶף קָחוּ
 בְיַדָם וְאֶת־בְּנֵימִן וַיִּקְמוּ וַיֵּרְדוּ
 מִצְרַיִם וַיַּעֲמְדוּ לְפָנָי יוֹסֵף: ט"ז
 ט"ז וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶתֶם אֶת־בְּנֵימִן
 וַיֹּאמֶר לָאֲשֶׁר עַל־בֵּיתוֹ הֵבֵא אֶת־
 הָאֲנָשִׁים הַבַּיְתָה וּטְבַח טְבַח וְהִלֵּךְ
 בִּי אֶתִי יֹאכְלוּ הָאֲנָשִׁים בְּצִהְרִים:

אֲבוֹהוֹן אִם בֶּן אֶפְרַי הוּא דָא
 עֵבִידוּ סְבוּ מִדְּמִשְׁבַּח
 בְּאַרְעָא בְּמִנְיֹכּוֹן וְאֶחָיו
 לְנִכְרָא תִקְרֹבְתָא וְעִיר
 קִטְפָה וְעִיר דְּבַשׁ שְׁעָה
 וְלִטְמוֹן בּוּמִנִין וְשְׁקָדִין:
 י' וְכִסְפָּא עַל חַד תִּרְיִן
 סְבוּ בְיַדְכוֹן וְיַת כֶּסֶפָא
 דְאֶתְחַב כְּפֹסֵם מוֹעֲנִיכוֹן
 תְּחִיבוּ בְיַדְכוֹן דְּקִמָא שְׁדוּ
 הַת: י"ג וְיַת אַחוּכוֹן
 דְּכִרּוּ וְקוּמוּ תִבּוּ לְתַת
 נִכְרָא: י"ד וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן
 לָכוֹן רְחֻמִּין קָדָם נִכְרָא
 וַיִּפְטֹר לָכוֹן יַת אַחוּכוֹן
 אוֹתְרָנָא וְיַת בְּנִימִין וְאֲנָא
 כִּמָּא דִּי אֶתְבֹּלִית
 תְּכֹלִית: ט"ו וְנָסִיבוּ
 נִכְרֵיָא יַת תִּקְרֹבְתָא
 הַדָּא וְעַל חַד תִּרְיִן
 כִּסְפָּא נָסִיבוּ בְיַדְהוֹן
 וְדְכִרּוּ יַת בְּנֵימִן וְקָמוּ
 וְנָחְתוּ לְמִצְרַיִם וְקָמוּ
 קָדָם יוֹסֵף: ט"ז וַיֵּרָא
 יוֹסֵף עֲשָׂהוֹן יַת בְּנֵימִן
 וְאָמַר דְּדִי מִמְנָא עַל
 בֵּיתָה אֲעִיל יַת נִכְרֵיָא
 לְבֵיתָא וְכוּס נִכְסָתָא
 וְאֶתְקִין אֲרֵי עֲסִי יִבְלִין
 רַשְׁבִּים

(יג) וכסף מטעם. לטנות. אולי מטעם הזה
 לטנים. ונחיתו על פה הארץ. ויבאו אל
 אהרן אהרן אהרן. ש"ל ר"ל חשבון הכסף
 ושבחונו לזכרון ולטנות. (יז) באשר שכל
 מלתי. כ"ו באשר אברתי אברתי. כלומר
 על הכסף אני שולחו סה שארתי ויבד:

כי יהודה יתור ע"י אחים אחיו וכיוצא בהם ואין קושיא
 על יעקב וזה על יהודה יש לנו למקח לדעת טעמו. והנה
 לפי מה שהסליתי בס' דברי רב יהודה שטעם ההתרה הוא
 שלא כשל התנאי בס' טעמו של יהודה הוא שהיה סובר
 כרחב"ג שאינו צריך כשל התנאי וכוה טעה אלף תקשה ולמה
 לא הוכיחו לרחב"ג מיהודה שטעם כי דברי רב יהודה למה
 שהעמדו' בדיון כשל התנאי הם דלא כרחב"ג ולסבר' החסו'
 שפירושו דברי ר' כי עטם שצ"ה התרת הנידוי הוא לרד טעמו
 על דבר שאינו ברשותו בהתיר נומר טעמם מעיני יהודה דין
 זה ויעקב הגם שנאמר שידוע תלה כי יהודה יתור. מעלמו:
 ש'לום

אור החיים

התיר יהודה לעלמו ועכ"ז קשה לי יעקב למה לא התיר
 פ"כ ורמינו להרשב"א שכתב כי מה שיכול חכם להתיר
 יודויו דוקא בדלא מחויב נידוי כהוא דמר וזטרא וכו'
 ולדרכו של רשב"א לא קשה אלא קושיא יעקב למה לא
 התירו אבל יהודה אינו יכול אבל עכ"פ קשה היה לו ליהודה
 לקב"ג הדיעות ולהתיר לו ואין בזה דין ע"ד הבירו
 שצריך מדעתו שהרי כשתלק חייבו שטעמד עלמו להבוא
 לפניו וטוד היה לו להודיעו ופסיעא כי לא יספן לנער את
 יהודה בנו ללא דבר והדברים פשוטים אלפי כי עכ"פ אין
 קושיא על יעקב כי כשנאמר שידע הדיו שצריך התרה סמך

הרי"א אל קן אטח כמלא טו : וטעם טעם חולין ט :